

ΕΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΙΓ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δέκακόσα κι' ένεννιά πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρós έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τελεπη
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμμού» άνελλιπη
πρós δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Έννέα κι' εικοσι μινός 'Απρίλη,
Κορδοναρούμπαροι φθάνουν ποικίλοι.

Δέκα και πεντακόσα
και νταβατούρα τόσα.

Υποδοχαί σημαντικά του Φασουλή του τενεκέ.

(Ό Φασουλής, που πάντοτε καινοτομίας θέλει
κι' άκόλαστος κυλίσται εις πάσαν ρυπαρείαν,
πρós τής οικογενείας του παραλαλεί τά μέλη
παρόντος και του Περικλή μαζί με την κυρίαν.)

Φ.—Βεβίως θα γνωρίζετε πός τόσοι Βουλευται
εις τας 'Αθήνας κατ' αυτές γυρίζουν νικηταί
μ' έφρόδια πολύτιμα μεγάλης προκοπής,
και πάντες υποδέχονται και τούτους ως κι' είκίνους
μή τελετάς σημαντικάς και μεγαλοπρεπείς
πρós τέρψιν κι' εύχαρίστην Βουλευμίντος σμήνους,
ό δι Κορδοναρούμπαρος με νικητού φωνήν
διατρύφ τήν σάλπιγγα τήν Έυσταθιανήν.

'Αφού λοιπόν έκ τελετών ή πόλις άντηχεί
έπιθυμώ και πρós έμέ να γίν' υποδοχή,
και ό' αυτό κατέρχμαι 'στας ύπονομους κάτω
μετά πολλής μερίμνης,
όπταν δ' έλθω σύν Θεώ ζητώ και διατάττω
έν όμοιας κι' έν όμοιος

νά με προϋπαντήσετε μ' έπίσημον στολήν
κι' αί πρέπουσαι ν' άποδοθούν τιμαί 'στών Φασουλήν.

(Ό Φασουλής κατέρχεται 'στούς βόθρους που γνωρίζει
καθείς των πολιτών,
κι' έντός όλίγου νικητής άγίρωχος γυρίζει
τάς χείρας του κροτών.

(Η Ξύλινη φαμίλια του τόν δέχεται 'έν στολή
και θρίαμβου γεραιρόνται και κατά κράτος νικαι,
κι' όλοι φωνάζουν εζήτω του, παιδιά, του Φασουλή,
που τροπαιοϋχος Βουλευτής έξ ύπονομών 'βγήκει.»

(Τράχ τρούκ χειροκροτήματα, φωνή, παροξυσμός,
και όσμου χαλασμός,
σπάζου καμπόσα γαλικά, ποτήρια, μαστροπάδες,
άνάβου τά μουρίλια του πεντάρικας λαμπάδες,
άλλά και δι' άρώματος ραντίζεται ποικίλου,
γυγιζόντος μανιωδώς και του πιστού του σκύλου.

(Στράνοντα 'εύθις 'στό πάτωμα παλαιάς έφημερίδας,
καταφιλεί τόν νικητήν τό προσφιλές του ταιρι,

βγαίνουν από τῆς τρύπικς των καὶ μαύραις κατασαρίδες,
ποδῶν φωλιῆ ἄτο σπῆτι του χειμῶνα κελκοκαίρι.

(Κι' ἐν μίῳ συγκινήσειον κι' ἀναβρασμοῦ καὶ κάψας
σπανία ἐκτυλίσσειται ὑπόδοξῆς σκηπῆ,
κι' ὁ Περικλῆτος κόκκινον βεγγαλικὸν ἀνάψας
αὐτὰ ἄτον ἐπιστρέφοντα μὲ στόμαρον προσφωνεῖ.)

Π. — Καλῶς ἦλθε, νικητᾶ...
δι' ἐμοῦ σὲ χαριετῆ
ὁ κυρίρχος λαός
ὁ τοσοῦτον ἀγλαός.

Νικητᾶ, ὡς εὔ παρίστης
ἐν τῷ μίῳ τόσῃς ζήτησι,
ν' ἀπολαύσῃς εὐτυχῆς
ἀλλήθους ὑπόδοξῆς.

Ἦ πατρίς ἀποσταμῆν
ἐκ τοσοῦτων κοπετῶν,
τὴν ἐπᾶνοδον προσμῆναι
Κορρονάτων νικητῶν.

Κι' ἐνῶ σὺ, τῆς γῆς τὸ βᾶρος,
ἠγωνίεσο μὲ θάρρος
εἰς τὸ μέρος τὸ γνωστών,
μὲ χαρὰν καὶ πᾶλλον στήθος
σ' ἐπιρῆμενα τὸ πλῆθος
διαπύρων θαυμαστών.

Ἦ πατρίς, πιστὴ μαμμά σου,
παραδίδει τνομέα σου
πρὸς τοὺς δημοσιογράφους
καὶ σωτήρα σὲ γνωρίζει,
καὶ σοῦ στέφει τοὺς κροτάφους
κι' ἡ φαιήλια σου θαυροῦζει.

Συγκινοῦμαι δὲ κι' ἐγὼ
κι' ἔχω πόθον καὶ σφιγῶ
ἄτοῦς ἄδικους σου τοὺς ἀγῶνας
ἐνεργὸν νὰ παῖξω ῥόλον,
καὶ νὰ δρᾶμω κατὰ μόνας
ἄτο κεινὸν δοχεῖον ὄλων.

Ἄνειδείχθης μαχητῆς
γενναῖοφρον, τολμηρός,
κι' ἐπιστρέφεις νικητῆς
κατὰ πάντα καθαρός.

Ὅπως πρὶν πιστοὺς μᾶς βῆθαις...
χαίρει, χαίρει, Φασουλή,
ποῦ κατῶρθωσας κι' ἰβηθῆς
δίχως ρέψιμο πολὺ.

Στρέψε συμπαθῆς τὸ βλέμμα,
τοῦ Συντάγματός μας ὄμμα...
ἕπρὸ τούτου πάντα μάχου,
κι' ἀνακοῦφον στομάχου

περιμένονεν ἐκ σοῦ,
τοῦ Ροδίου Κολοσσού.
Χαίρει, νικητᾶ χρυσεῖ,
ποῦ νὰ μ' ἔχῃς καὶ νὰ σί...

Φ. — Μεγάλως σὰς εὐχαριστῶ μὲ καισῶνα ψυχῆν
γὰρ τὴν ὑπόδοξῆν.
Προσέλιθε, παμρίλαται κι' ὑπάρξεις ποθηταί...
τοῦτοῦτον ἐνθουσιασμένον δὲν ἤλιπα ποτὶ.

Τελίσεας ἀπαραίτητον κι' ἐπάναγκες καθῆκον
χωρὶς βραδύτητα πολλὴν ἐπίστρεψα κατ' οἶκον,
κι' ἀπροσδοκῆτος ἀλλήθως ἀπήλασα τιμὰς
κι' ὁμοίαν νικῆν εὐχμαι κι' εἰς ὄλους κι' εἰς ὕμας.

Ἄνοιξατε τὴν δεξιὰν κι' ἀριστερὰν παλάμην
γιατὶ, καθὼς γνωρίζετε, διειὼς ἐμαχασάμην,
κι' εἰς πέρας ἐρῆσας ταχύ ἀσφάρετος ἀγῶν
χωρὶς ἰδρωτὸς νὰ θυθῆ παραμικρὰ σταγῶν.

Τὸν νέον μου τὸν θριαμβόν εἰς ὄλους τὸν προεῖπον,
αὐτὸ τὸ μέρος εὐκόλα θριαμβῶς χορηγεῖ,
καὶ πάντα Συνταγματικῶν περιμακρῆσαι ῥυθόν
ὅσον γενεῆ τοῦ Κορρονόου καὶ τῆς Ἑλῆας ἡ γῆ.

Ἐκεῖ βροχῆ τὰ σχέδια καὶ σκέψεις σάν χαλαζὶ
καὶ πάντα καταρῶμενον κατῆγει θαυμασμός,
ἐκεῖ, καθὼς γνωρίζομεν, συγγὰ κατασταλάζει
τοῦ κράτους ὁ δυσκόλιος Προῦπολογισμός.

Ἐν τῷ μέρει τοῦτο πάντοτε γιμῶτος εἰστρον πλούσιον
λαὸν ἐσπούασα σοφόν, μὰθ' ὅλα περιούσιον,
καὶ μόνος ἐμελίτησα τὰ δικαιοῦματά του,
τὰ θέσιμα, τοὺς νόμους του, καὶ τὰ Συντάγματά του.

Τῆς δὲ σπουδῆς ἡ μέριμνα καὶ τῆς συγῆς μελίτης
ἐκ τοῦ βορδῶρου μ' ἔφερε ἄτοῦς οὐρανούς μεταρστρον,
ἀντὶ δὲ πάσης συνταγῆς κι' ἱατρικῆς διαίτης
εὐρήκα πάντα τοῦ θεσμοῦ σωτήριον καθάρσιον,
ἐφ' ὃ θερμῶς εὐγνωμονῶ τὸ σοβαρὸν Βασιλεῖον,
ὅπου πολίτην μ' ἔκαμει μὲ στόμαχον εὐκόλιον.

(Πάντες ἐδῶ χειροκροτοῦν σφοδρῶς τὸν Φασουλή,
προστρέχουν δὲ ν' ἀκρασθοῦν καὶ γείτονες πολλοί,
κι' ὁ Φασουλής τῆς γειτονίας ἰδὼν τὸ πανηγύρι
δημηγορεῖ ἄτοῦς γείτονας ἀπὸ τὸ παραθύρι.)

Φ. — Ὁ συμπολίται γειτονίας τὰ καλ' ἀγαπητῆς,
εὐγνωμόν θὰ διατελοῦν πρὸς ὄλους διαρκῶς,
διότι συμμετέχετε τοιαύτης τελετῆς
μονάχου σὰς, αὐθῆρητον κι' οἰκογενειακῶς.

Κορρονάρος, Κορρονάρος... ἐν τούτῳ μόνον νικᾶ...
καὶ τίλος πάντων, κύριοι, κατῶρθωσα καὶ βῆθαις,

Βροτός Μεσολογγίτης,
πού τόν κυττάς και φρίττεις.

αι δίωξας κόπον εύχομαι νά βγαίνετε και σεις
να τελώμεν έορτάς τής νίκης τής χρυσής,
τού κι' άλλότε και σήμερα παιάνας τής ετώνισσα...

(Ακούσατε, ακούσατε, φωνάζει μιά γειτόνισσα.)

— "Ω συμπολίται γειτονιάς τά μάλ' αγαπητῆς
ξ' υπονόμων έρχομαι τού κράτους Βουλευτῆ.
Μι τό ξυλέγιο μου κορμί, τό τόσο ντιλικάτο,
πού μήτε φόβος και ζυγός ποτι δέν τό δεμυέι,
κατίβηκα μονάχος μου 'στάς υπονόμους κάτω
ά 'δω τό καφο-Σύνταγμα πούβς μάς υπονομαίει,
άλλ' είδα πώς άσάλευτον έσάπεις' εκεί πέρα
στόν υπονόμων τόν βαρύν και πνιγηρόν άέρα.

Αίν άρση' άνερεύνητον μήτ' ένα κών σωλήνα
έίς σπριματωίτα, μέ πυρσούς, και μέ βεγγαλικά,
σαν εκεί 'στό Σύνταγμα διέκρινα κι' εκείνα
τά καφουδικαίώματα τά κυριαρχικά,
έί' από τόν χάρτην έβγαίνει τού καθι δικαιώματος
καλλήλων βρώμα περισσή και δυσωδία πτώματος,
και περιττόν νά σας είπω πώς γύρισα 'στό σπήτι μου
έί' δικά μιζομάντυλα βουλώνοντας τήν μήτη μου.

Σας έμιλώ συμβολικώς, ώ γείτονες πολίται,
και σεις σαν έξυπνος λαός θαρρώ πώς μ' έννοείτε.

Ούχ ήττον άν κι' ένίκησα 'στόν κλύδωνα τής πάλης
τῆς Συνταγματικής,
μετ' απογοητεύσεις άποχωρώ μεγάλῃς
έκ τῆς πολιτικῆς,
κι' εκείνος πού πολιτικά θάλλῃ νά μου 'μιλήσῃ
θ' άναγκασθῇ κακήν κακός τό στόμα του νά κλείσῃ.

Σας κλαίω, συμπολίται μου... μέ τόν Μεσολογγίτην
δριστικώς θά χάσετε κι' έμένα τόν κοπιτήν,
κι' εἰς γυδίων φέρω τού λαού και συγγενών και φίλων
πώς μοναχούς κι' ό Φραουλής 'στην τύχην σας άφίνει,
σας λέγω δέ πώς τού λοιπού και τού Ρωμηοῦ τό φύλλον
έν έργωνον έπίσημον τού Περικλή θά γίνῃ.

Και μή τήν άποχώρησιν νομίση τις άστίαν,
άμείσως δήλωσιν γι' αυτό θά σταίλω 'στην Έστίαν,
και μ' όσα κι' άν μου λέγετε, ούδεις θά μεταπεισῃ
κι' έμένα τόν ρωστήρα.
κι' ό Περικλέτος άν έλθῃ νά μέ ξυλοκοπήσῃ
θά δείξω χαρακτήρα.

Κι' άν μ' έρωτήσετε γιατί, 'έγω θά σιωπῶ
και λίξιν δέν θά 'πώ,
μηδὲ θ' άκούση τσιμουδιά κανείς τών ημετέρων,
διότι παραβιάζεται τῆς χώρας τό συμφέρον.

Μὴ μὲ βιάζῃ δι' αὐτὸ κανένας συμπολίτης
ἢ φίλος τῆς Αἰλῆς.
ἴδωσα δὲ δὲν ἐμιλεῖ καὶ ὁ γερὰν Μεσολογγίτης
σιγῆ καὶ ὁ Φασουλῆς.

Ἄλλ' ὅταν ἀποσφραγισθῇ τὸ στόμα τῆς Πυθίαις,
τότε, πολίται γείτονες, μὲ λόγους ἀληθείας
θὰ σὰς εἰπῆ καὶ ὁ Φασουλῆς γιχτι καὶ πῶς καὶ γιάντα
τὴν ὑψηλὴν πολιτικὴν ἐμούντῳσι γιὰ πάντα.

Τότε θὰ δεῦν φῶς φανερά καὶ Ἄνατολῆ καὶ Ἐυρώπη
καὶ ἔγθρων φλυαφῶν ὄμιλοι καὶ φίλων ἐξαιρέτων
πῶς τὸ μεγάλον ἔργον μου ὅσθιν μέσθιν ἀνεκῆπῃ
ἀπὸ τοῦς βλακαιοῖτονας καὶ ἀπὸ τὸν Περικλίτων,
καὶ θὰ φρονάζῃ καθήμεζ πολιτικὴ φουμῳσσα
πῶς πρὸ καιροῦ τὸ ζήτημα τῆς σωτηρίας τέλῳσα.

Ἄλλ' εἰώσου γενῆ γνωστὸν πρὸς κόσμον Ἀθῶρητῆν
πῶς πάντες ἐπολέμησαν καὶ ἐμῖν ἀπὸ σκοπεῦ,
ἀναχωρῶ προσωρινῶς μὲ τὸν Μεσολογγίτην
ὅσθιν Λόντρα, ὅσθιν Καπερναοῦμ, καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς.

Τοῦ μαυρισθέντος ἄμισθος θὰ γίνω δορυφόρος...
φείγω μὲ σάκκουο ταξειδοῦ, μὲ τσάνται, μὲ σεντοῦκιμα...
ἴσως καὶ οἱ δὲο καλόγεροι νὰ πάμω ὅτ' Ἄγιονόρος
καὶ Ἄγιονορίτικ' ἀπ' ἐκεῖ νὰ στέλλωμω φροντοῦκιμα.

ἴσως καὶ οἱ δὲο φορέσιμω σπαθῆζ τυραννοκτόνων,
ἴσως ὅτὸ τέλος κάνωμ καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω τί,
καὶ ἄς πλησιάσων πρὸς ἐμὲ δὲο τρεῖς ἐκ τῶν γειτόνων
νὰ δεῦν τί μαῦρον ὄργανον καὶ ὁ Φασουλῆς κρατεῖ.

(Δὲο γειτόνοι δίχως τοῖσα
ἐρευνοῦν τὸν παραλίπτα.)

Φ.—Ψάξετε ὅτὸ μανικὲ μου...
Γαί.— Πῶ! πῶ! τί κρύο πρῆμμα!...
Φ.—Ἔβνε σπαθί, βλακέντιο, καὶ συνωμῶτου κάμα.

(Οἱ γείτονες ἀποχωροῦν μὲ μούτρα τραμαξίμω
καὶ μῶλις πάνε σπῆτι των τοῦς πάει τρία καὶ ἕνα.)

Φ.—Λοιπὸν καθὼς σὰς ἔλεγα σὰς φείγουν δυστυχῶς
δὲο κολοσοῖ μεγάλοι,
καὶ ὁ Μπαρμπας Κορονόραγας θὰ μείνῃ μοναχὸς
τὸν σβέρκο του νὰ βγάλλῃ.

Ὁ νοῦς του θὰ ζαλιζέται ὅσθιν ὄραν τῶν καυμάτων
περὶ χρεῶν καὶ τόκων,
καὶ τῶν παντοίων καὶ ἔκρημῶν τοῦ κράτους ζητημάτων,
τὰ μάλω περιπλόκων.

Χωρὶς τοῦς δὲο μας ἀφρακτοῦς ὁ κίνδυνος σημαίνει,
τοῦ κάκου κάθε φάρμακον, κατάπλασμα καὶ ἐκδῶρον,
καὶ ἑλευθῆρος σάν σήμερα ὁ Μπαρμπας δὲν θὰ μείνῃ
νὰ κωπαῖ τῆς Κηρσισίας τὸν Δουτικὸν καὶ Βόρειον,
καὶ σγίλια συμβιβασίῶν, Ἀστυνομῆ καὶ ὄλα
μῖς ἀπὸ τὴν φαλάκρα του θὰ παίζου κεραιμῳλά.

Ὀλημερὶς ὁ φουκαρῆς θὰ τρίχῃ ὅτὸ Παλῆτι
νὰ δῖο πρὸς τὸν Ἄνακτα ἐπιτόρο τακτικῶ,
καὶ ἔμεις μακρὰν θὰ νίπτομων τὰς χεῖρας ὡς Πιλάτοι
οὐδῆτεροι πρὸς τὰ κινὰ καὶ καθὲ ξεχνικῶ.

Κι' ἂν ξεῖνο στόλοι ἐξάρνα σὰς ξανακάνουν μπλόκο
ἐμῆς εἰ ὄσο μάκο,
καὶ ἂν Τράπικῆς ροιβαροῦσῶν, Ταμεῖα καὶ Παλῆτια,
καλὰ νὰ τὰ παζίνετα καὶ οὔτε ὅτὰ κωμῳτῆζ.

Ὀριστικῶς ἀποχωρῶ χωρὶς νὰ στρέφῳ πίσω...
συμβαινῶν πράγματα φρικτὰ καὶ τρομαρῶ μυστήρια,
ἐν τοῖτοις πρὶν ἐκ τῶν κοινῶν καὶ ἐγὼ ν' ἀποχωρῶσω
ἀποχωρῶ πρὸς τὸ περὶν εἰς τῶποχωρητήρια.

(Ὅλοι μὲ δάκρυα πικρά, λυγμοῦς καὶ παρακλήσεις
ἀμάν, τοῦ λίνε, σῶσε μας καὶ μὴν ἀποχωρήσῃς,
ἀλλὰ ὅσθιν ἀποχώρῳσιν ἐκείνος ἐπιμῆνει
καὶ ὁ Περικλῆς τοῦ εἰγνεται καὶ ξῖλο τὸν χορταίνει.)

Καὶ κωμῳδαὶ ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐβῆτικῶς τόμος δεύτερος Ἀπομνημονευμάτων
τοῦ μακαριτοῦ Ραχκαθῆ ἐκ τῶν γλαφυροτάτων.
Μεγάλῃς ὀράσεως καιροὶ καὶ τόσον πόθων χρόνοι
τὸν κάμουν περικζήτητον καὶ σπάνιον βιβλίον...
ἐκδίδεται πολυτελεῖς δαπάναις τοῦ Κασόνῃ
καὶ ὅτῃς Ἔσειας Ἰρῖσκειται τὸ βιβλιοπωλίον.

Ὁ Μαρκῳποῦλος ὁ Γράνης, Τραπζιτῆς ἐν τῶς πρώτοις,
ποῦ πολλῶ τὸν διακρίνει φλογερά δραστηριότης,
τοῦ γνωστοῦ Πανταζοποῦλου ἐμνηστοῦθη τὴν Κατίνα,
ἀβροτάτην δεσποσῳνην καὶ κοριτῆ ἀπ' ἐκεῖνα,
ποῦ καθίνας μακαρίζε τρεῖς φοραῖς τὸ παλληκῆρι,
ποῦχε μὲ τύχη νὰ τὸ πάρῃ.

Θαυμαστοῦν Ζυθοπωλίον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ Κλεάνθου Δημοσοῦλου, ποῦ τὸ ξέρουν ὄλοι καὶ ὄλα
Ἀφθονία πρῶτοντον ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
καὶ μεζίδες ἔκωμομῆνοι, ποῦ ντουσιὰς τὸν νοῦ του χῆμ
καὶ μὲ μῆτρὰ πῳναν τρέλλα καὶ καθίνας ντερτιλῆς
μ' ἕνα δὲο ποτήριω μῶνο τοῦ ὄχθῳλοῦ κῆρι κῆνι.
Κι' ἡ διεῖθνυσις; θὰ πῆτε... νὰ λοιπὸν μὲ μὲ πεινῶ...
Πῆραν, ὄρομος τοῦ θεάτρον, ἀριθμῶς δεκαενηντῶ.

Ὁ νεῖος Κωνσταντινῶδης, λεγόμενος Θανάσης,
ὄλος σποῦδῶ, μελίτη, καὶ ἐμβρίθεια καὶ ὄρασις,
εἰς Νομικῆς λιμπερῆτα ἐξετασθεῖς ἰσχυρῶς
ἐγρίσθη μετ' ἐπαίνων σπουδαῖος ἀβουκάτος.